

Les i dette nummer:

- Leder: abort igjen s. 2
- Intervju med Klepper Joynt s. 3
- Svenskene inviterer s. 5
- Abort og samvittighet s. 7
- Abort og Amnesty s. 10
- Katolsk pressekritikk s. 12
- Debatt i Kirken s. 13
- Søstre markerer seg s. 14
- Norske kirkeakademier s. 15

Nyhetsbrev nr. 3/2006

La flere få høre hva du mener

Delta med innlegg i *Også vi er Kirkens* nyhetsbrev. Send brev eller e-post til Trine Haaland, Gustav Jensens gt. 8, 0461 OSLO / red@ogsavierkirken.no

Redaktør: **Trine Haaland**

OVEKs webadresse: www.ogsavierkirken.no

Velkommen til seminar!

I høst tar vi opp et emne som mange mener er både aktuelt og påkrevet å snakke om. Hovedtema for dagen er: **Kirken på terskelen til et nytt årtusen – hvor er det blitt av fornyelsen fra Det annet Vatikankonsil?**

Av Stein-Morten Omre

Vi har vært så heldige at vår biskop, **Bernt Eidsvig Can. Reg.**, har sagt ja til å snakke om Det annet Vatikankonsils betydning for fornyelsen i kirken. **Sr. Marit Brinkmann**, provinsforstanderinnen for St. Josephsøstre i Norge, vil fortelle om fornyelsen hos St. Josephsøstre etter konsilet og hvilke utfordringer de står overfor i dag. Den tredje innlederen er **Ingrid Rosendorf Joys**, tidligere leder for NUK, i dag informasjonskonsulent hos Caritas Norge. Hun vil dele noen tanker med oss om hvordan unge lever sin tro i dag. Den fjerde innlederen er **pater Jo Neve**, marist, sogneprest i den katolske menigheten i Asker og Bærum og blant annet medlem av Økumenisk kommisjon. Han vil snakke om hvilke utfordringer Kirken i Vesten står overfor i dag.

Som vi ser, er det høyaktuelle temaer innlederne vil snakke om, temaer som bør engasjere alle katolikker som er opptatt av hvor Kirken går og hva den har å bidra med i vårt samfunn i dag.

Vi vil også avsette tid til spørsmål og diskusjon mellom innlederne og de fremmøtte slik at saker som opptar menige legfolk, skal komme frem, så tenk gjerne litt gjennom temaene før du kommer.

Alle, både medlemmer av Også vi er Kirken og andre interesserte, er hjertelig velkommen!

4. nov. ÅRSMØTE OG SEMINAR: Kirken på terskelen til et nytt årtusen

PROGRAM:

Dagen begynner kl. 11.00 med årsmøte for Også vi er Kirken.

Foredragene tar til fra kl. 12.30.

Det vil bli servert en lunsj som inngår i betalingen.

Vi regner med å holde på det meste av ettermiddagen, frem til den avsluttende messen kl. 18.00.

Årsmøte og seminar finner sted på St. Sunniva skole, vis-à-vis St. Olav domkirke i Oslo.

Påmelding innen 25. oktober til Også vi er Kirken – Norge v. A. Vik, Falsens gt. 27b, 0556 OSLO, eller leder@ogsavierkirken.no

Medlemmer: kr. 100, Ikke-medlemmer kr. 200. Betaling ved ankomst. Det er mulighet for å tegne medlemskap på stedet.

Medlemsskap i Også vi er Kirken, koster kr. 100 p.a. og kan tegnes til medlemsservice@ogsavierkirken.no, eller ved henvendelse til Også vi er Kirken – Norge, c/o Vik, Falsens gt. 27b, 0556 OSLO.

Det er mulig å motta nyhetsbrevet uten å være medlem. Dette er vederlagsfritt for tilsendelse pr. e-post. Som papirpost koster det kr. 50 i året. Utkommer 4 ganger årlig.

Leder:

Abort igjen...

Det er ikke med glede vi tar opp abortsaken i Nyhetsbrevet. Den strid og de mange sår denne saken skapte da Norge vedtok sin nåværende abortlovgivning er det mange som ikke ønsker å gjenoppleve. Skråsikre argumenter haglet både fra den ene og den andre kanten. Den nødvendige og alvorlige overveielser ble nesten borte i all støyen. For det dreier seg ikke om en enkel sak, slik vi av og til får inntrykk av at noen forsøker å innbille oss, det være seg igjen: både fra den ene og den andre kanten.

Gudveig Havstad kommer i sin artikkel om abort inn på den enkeltes samvittighets betydning. I oppslaget om Amnestys abortforslag som er ute til høring, poengteres den marginaliserte og undertrykte kvinnens kår som ufrivillig svanger. - Vi kommer ikke inn på abort som et middel noen kvinner og menn bruker som en tilsynelatende enkel metode for å designe sine liv. Vi nevner heller ikke all den dokumenterte anger og dype sjelekvall mange kvinner og sikkert også menn, utsetter seg for gjennom abort, heller ikke at det er de færreste kvinner som ønsker å ta abort hvis barnefaren akter å stille opp for mor og barn. Alle sider av saken utdypes med andre ord ikke i herværende publikasjon, men vi ønsker å oppfordre til en refleksjon der vår religiøse tro ikke medfører at vi forenkler saken på en lettvinnt måte, ...verken i den ene eller i den andre retningen.

Grunnen til at vi tar opp denne saken nå, er at abort er en viktig sak på den politiske og religiøse dagsorden. Det viser seg hver gang man står overfor bestemmelser og valg der abort er implisert. Nå i det siste har vi møtt problemstillingen i forhold til Amnesty, der både Vatikanet og andre har uttalt seg.

Under valget i USA tydde flere biskoper til trusler om ekskommunisering av troende som støttet pro-abortkandidater. En slik styring av de troendes liv, fremmer ikke tanken om samvittighetens betydning som Det annet Vatikankonsil gikk inn for. Det fremmer heller ikke en fri debatt og meningsutveksling. La oss inderlig håpe striden ikke engang tilnærmedesvis når slike høyder i Norge.

Vi byr ellers på artikler om det nordiske IMMVC-seminaret i Uppsala, flere saker om pressen og det katolske, deriblant et intervju med Akersveiens Grande Dame, Unni Klepper Joynt som nå går av som redaktør av St. Olav, dessuten informasjon om mulig medlemsskap i Kirkeakademiene m.m.

God høst, god lesning og så sees vi til årsmøte og seminar 4. november!

Trine Haaland

- Jeg er utålmodig

Av Per Bang

Unni Klepper Joynt slutter som redaktør av *St. Olav* etter tyve år. Et ungdommelig ønske om debatt og oppdatering innen kirken preger damen, som selv mener det er på tide å bli pensjonist

Ideelt sett skal et katolsk tidsskrift – som endog har undertittel ”for religion og kultur” – både informere, diskutere og ta redaksjonell stilling til saker som er aktuelle for katolikker. En observant leser kan reflektere over *St. Olavs* plass på skalaen fra reaksjonær til radikal. Utvilsomt finnes det i verden tidsskrifter som med flid plasserer seg nær yttergrensene – men hva med vårt eget *St. Olav*?

Redaktør Unni Klepper Joynt tilhører ingen ekstrem fløy verken i den ene eller andre ende av skalaen, hun sier med sitt gode smil noe om å være midt på treet, men legger til at hennes egen holdning vis à vis Kirken i de vel tyve årene hun har vært redaktør er progressiv:

- I tråd med Det annet Vatikankonsil.

Kirken er i bevegelse, Kirken er ingen statisk ”form” gitt en gang for alle tider.

- Som organ for Oslo katolske bispedømme...

- Vent litt, *St. Olav* er ikke offisielt organ eller talerør for bispedømmet. Det har vært redigert etter ”Redaktørplakaten” siden 1970 og jeg har forsøkt å favne så vidt som mulig. Økonomisk og når det gjelder tillit til redaksjonen står bispedømmet bak bladet. (Til orientering: Redaktørplakaten sikrer blant annet redaktøren enerett til å redigere uten påtrykk fra eiersiden.)

- I dine kommentarer på side to aner jeg din lojalitet, blandet med din til tider utålmodige holdning? Har noen klaget?

- Det kan jo være at de som er svært konservative ikke kjenner så godt til *St. Olav*.

- Jeg har fanget opp innsigelser på at det er for lite debatt i bladet? Og jeg savner det selv noen ganger.

ST. OLAVS GRANDE DAME: - Hvis man forsøker å båndlegge en debatt fortsetter den i undergrunnen. Foto: Info-tjenesten OKB

- Jeg er også forbauset over at folk ikke reagerer eller engasjerer seg i aktuelle problemer. Og jeg må jo si at vinden i Kirken for tiden blåser i en annen retning enn den vi ventet oss etter Johannes 23. Det er blitt en tendens til å si at dette eller dette skal vi ikke diskutere.

- Men det blir jo diskutert allikevel?

Som dette med kvinnelige prester?

- Selvfølgelig. Hvis man forsøker å båndlegge en debatt fortsetter den i undergrunnen.

- Synes du selv at det går for langsomt?

- Ja. Som såkalt ”cradle catholic” synes jeg at det begynner å gå litt i revers. Noe vi håpet på var en bevegelse mot mer – skal vi si lokalt selvstyre? Og mer vektlegging på det som kalles ”inkulturering”, altså at Kirken på mange steder skulle ta opp i seg lokale uttrykk og kulturformer. Musikk og hva det måtte være. Det skjer flere steder i Afrika og Asia.

Vår egen lokale bispekonferanse oppfordret i sin tid Roma til å se på muligheten for at kvinner skulle kunne bli viet til diakoner. Noe av bakgrunnen til dette var kvinners "oppdaterte" posisjon i den vestlige verden. Det ble ikke tatt helt nådig opp, husker jeg. Joda, det går litt for langsomt.

- Engang var den typiske norske katolikk en akademiker i Oslo vest som gikk til messe i St. Dominikus. I dag er den typiske katolikk i Norge en innvandrer. St. Olav kan ikke roses for å være innvandrernes blad?

- Nei. Dessverre, men det er helst kirkebladet *Broen* som skal legge seg i det sporet.

- St. Olav har vist en velvillig interesse for organisasjonen Også vi er Kirken. Ligger det et tegn i det?

- Å nevne at dere eksisterer er jo en del av den informasjonen vi skal bringe om Kirken i Norge. Og et blikk på organisasjonen forteller jo at det er mange gamle trofaste Tordenskjolds soldater som vi kjenner fra kirken og menighetslivet hos dere.

For å slå en spiker gjennom alle teorier om det motsatte: Unni slutter helt og holdent av egen fri vilje.

- Ja, dette er mitt valg. Jeg har holdt på lengre enn noen annen redaktør i bladet og dessuten blir jeg 67. Biskopen sa at for hans skyld kunne jeg gjerne fortsette, men jeg er sliten, jeg sitter helt alene og har redigeringen og ombrekkingen og hele pakka. Det har til tider vært anstrengende. Skal jeg beholde vettet må jeg gå! Men det kan jo hende det kommer noen kremt fra pensjonisten, da. Jeg kommer vel til å skrive litt...

Paven for regnskogen

Om Kirken tidligere har gjort seg bemerket i *The Tablets* spalter for ikke å ta hensyn til naturvern, melder nå samme blad at pave Benedikt har gitt sin uforbeholdne støtte til vern av regnskogen i Amazonas. Den ortodokse kirke holdt i juli et internasjonalt symposium om naturvern med mer enn 200 vitenskapsmenn, økologer og ledere for de tre monoteistiske religioner tilstede. Symposiet ble holdt ombord på båter i Amazonas. Den pavelige utsending, kardinal Roger Etchegaray, uttrykte et ønske om at symposiet som var viet Amazonas-elven, "vil [...] tiltrekke oppmerksomheten til folk og regjeringer angående problemene, behovene og nøden i denne regionen hvis økologiske balanse er så prøvet og så truet". Pave Benedikt XVI hevdet i sitt kommuniqué at Amazonas' "elver og skoger, gjennom deres skjønnhet og velde, taler til oss om Gud og hans virke for menneskeheten". Han beskrev regionen som en "åpen bok hvis sider avdekker livets mysterier".

The Tablet, 02.09.06

skriv, skriv,

skriv, skriv, **skriv**

Også vi er Kirkens nyhetsbrev ønsker seg flere bidragsyttere og en større redaksjon. Er du interessert, ta kontakt med Trine Haaland, red@ogsavierkirken.no

Svenskene inviterer Svensk kirkefornyelse preges av tøft debattklima. Nå vil de ha besøk av nordiske venner

Av Trine Haaland

For de som allerede har meldt seg på det nordiske kirkefornyelses-seminaret i Sverige 23-24. september er kanskje både Katolsk Vision og deres altnuligdamme, Charlotte, velkjente. Vi var så heldige å få et lite intervju med henne midt under forberedelsene til seminaret.

Charlotte var med og startet den svenske kirkefornyelsesgruppen Katolsk Vision for snart ett år siden. Gruppens oppstarts-manifest skapte en del debatt innad i Den katolske kirken i Sverige. Biskop Anders Arborelius reagerte først med å be dem "vende om" og "besinne seg", for siden å møte dem for dialog.

På tross av den rolige og sindige tonen i manifestet, og dets uttalte ønske om dialog, har debatten vært til dels aggressiv. På ulike nettsteder og i andre publikasjoner møter vi en uttrykksform som er langt mer uforsonlig enn hva vi har vært vitne til i Norge. Mange våger ikke engang stå fram med eget navn i blog-diskusjonene, noen av frykt for ubehagelige reaksjoner, andre tilsynelatende for å kunne uttale seg uten å stå til ansvar for sine meninger.

Vi spurte Charlotte om hva denne fiendtlige innstillingen katolikker imellom skyldes. Før hun svarer presiserer hun at hun utelukkende uttaler seg for egen regning og ikke representerer hele gruppen bak Katolsk Vision, en politikk de hele tiden følger når de kommer med uttalelser, siden de ikke alltid er enige i alle saker.

- Det kanskje ser værre ut än det egentligen är? En del som skriver där har ganska extrema åsikter - och jag tror att det rör sig om personer som är mycket rädda för förändring, som kanske har ett behov av att ha kontroll över allt så att det förblir "som det alltid har varit" - men som inte vågar se att kyrkan faktiskt "alltid" har förnyats och "alltid" kommer att göra det för att

kunna vara levande. En bild kanske kan förtydliga det: stillastående vatten blir snart ohälsosamt - det måste ständigt strömma fram nytt vatten ur källan för att det ska vara

friskt och gott. Generellt sett,

och i det vanliga församlinglivet, är klimatet inte alls särskilt hårt eller fientligt. Det finns en hel del som är positiva till vårt initiativ - men som tyvärr inte vågar visa det offentligt. Talar man med personer enskilt finns där många gånger en öppenhet för förnyelse. Det är synd att detta inte märks mer i kyrkan - för det är nog mer representativt än de röster som ofta hörs allra mest.

- Hvorfor er det behov for deres fornyelsesbevegelse, Katolsk Vision?

- Kyrkan är kallad till att förnyas i varje tid - inte att anpassa sig efter tidsandan - men att försöka lyssna in vad Gud vill... I vår tid är det många människor som inte känner sig välkomna till kyrkan, som kan upplevas som ganska trångsynt och bakåtsträvande på flera sätt jämfört med samhället i stort. Det har också länge varit svårt att samtala öppet om saker som av allt fler katoliker upplevs som problematiska inom kyrkan. Det har lett till att förnyelserörelser har uppstått över hela världen - så alltså även i Sverige.

Idealet är att alla dessa rörelser en dag inte kommer att behövas - då dialogklimatet förhoppningsvis har blivit öppnare i kyrkan - och då man är beredd att mer lyssna och lära av människors erfarenheter, än att predika "ovanifrån" hur allt ska vara. De flesta människors liv passar inte så bra in i förutbestämda mallar, och livet kan plötsligt ta helt andra vändningar än planerat. Då gäller det att det finns förståelse och flexibilitet från kyrkans sida så att de personer som kanske

allra mest behöver få del av sakramenten inte stängs ute. Även frågor om jämlikhet och jämställdhet är viktiga att ta upp i vår tids kyrka. Den alltför långt gångna hierarkiseringen och den märkliga synen på kvinnor är exempel på sådant som minst sagt behöver förändras! Den helige Ande talar heller inte endast till påven - därför behövs det en större lyhörddhet och delaktighet - av alla - i frågor som rör kyrkan.

- Hvordan kom Katolsk Vision i stand?

- Det började som en alltmer växande diskussionsgrupp där vi under drygt ett års tid via e-mail bytte tankar om aktuella och angelägna frågor. Ur detta uppstod sedan en mer konkret idé som några ville vidareutveckla. Det fanns bl.a. tankar på att starta ett internetforum för öppna diskussioner. Även här ledde det ena stegvis till det andra, så att det hela till sist hade tagit synlig form.

Några hade hört talas om We Are Church, och med inspiration därifrån utformades ett manifest, som tillsammans med diverse artiklar och länkar placerades på en webbsida, där det också gavs möjlighet till samtal. Efter det skedde allt med blixstens hastighet – informationen om webbsidan spreds som en löpeld utan att vi visste hur, reaktioner strömmade in i mängd - både positiva och negativa, och bloggdebatten tog fart, liksom senare andra former av dialog.

- Hva arbeider dere for i Katolsk Vision?

- Vi vill inte minst verka just för en öppnare dialog. Det vore fint om personer som tänker olika kunde samtala mer och försöka förstå varandra bättre. Vi tillhör ju samma kyrka. Ur det kan en större gemenskap i mångfalden gro - men målet kan inte vara att alla ska tänka precis likadant - snarare att en ökad uppskattning och respekt växer fram för "oliktänkandets gåva" till kyrkan.

Gruppen bakom Katolsk Vision för t.ex. en dialog med biskopen om olika frågor, och snart kommer även andra att bjudas in till fördjupade samtal i samband med att den dialogen fortsätter.

Selv arbeider Charlotte som kunstner, ved siden av at hun er teolog. Hun er blant de mest aktive i Katolsk Vision og har bygd opp deres webside, deltar i debatten på nettstedet, har vært med i dialogarbeid, og leder nå forberedelsene til den nordiske International Movement We are Church-konferansen.

- Hvordan har dere planlagt seminaret?

- Det blir ett möte som sträcker sig över två dagar, då vi kommer att få höra om vad som sker i fråga om förnyelse av kyrkan i världen, samt mer i detalj om de olika gruppernas erfarenheter i respektive land. Det kommer också att finnas flera tillfällen till att samtala på djupet om viktiga frågor. Det här kan nog intressera många katoliker som är engagerade i kyrkans framtid. Alla som vill är välkomna att delta - men vi behöver få in ytterligare anmälningar snarast så att vi vet hur många som kommer och kan planera vidare - mötet äger ju rum om bara några veckor nu!

- Hva håper dere å oppnå med denne nordiske konferansen?

- Vi hoppas att det ska bli ett par dagar av trevlig samvaro, där vi får mötas och lära känna varandra, och där vi kan hämta inspiration ur den världsvida förnyelsen samt ur de olika gruppernas erfarenheter, och fundera över hur vi eventuellt kan samarbeta över landsgränserna i framtiden.

Mer detaljert informasjon om møtet i Uppsala finnes på Katolsk Visions nettsider:

<http://www.geocities.com/katolskvision/>

Om å vite på vegne av andre - eller la alle søke i sin egen samvittighet

Av Gudveig Havstad

Ønsker vi å være del av en kirke som tror den har svarene for alle mennesker gjennom det Kirken tror Gud vil med oss? Eller ønsker vi at vår Kirke sammen med de troende på ny og på ny søker forståelse for Guds plan?

Tror vi at vi har forstått alt som er å forstå omkring etisk liv, eller har vi, som de som skrev "Hollandsk katekisme for voksne", sett at også andre måter å tro på springer ut av søkenen etter den visdom vi ser i Gud? Har vi så stor respekt for troen som troende, at vi ikke ønsker å påtvinge våre valg på de som tror annerledes?

Disse spørsmålene dukket igjen opp i meg etter å ha lest Observatorias innlegg i vårt gode tidsskrift St. Olav nr. 7/8, 2006. Observatoria minner oss om Georg Fredrik Rieber-Mohns innlegg i forrige nr. hvor han fremmer det synspunkt at det til syvende og sist, og etter en etisk og pragmatisk vurdering preget av store kvaler, ikke vil være til det beste å endre abortlovgivningen i Norge henimot en mer restriktiv praksis. Han konkluderer med at det vil medføre større skade og en uønsket statlig formynderfunksjon. Observatoria, slik jeg leser henne, mener at katolikker må ta avstand fra Amnesty's forslag som de har ute til høring, om at "abort må avkriminaliseres, kvinner skal ha rett til medisinsk pleie ved komplikasjoner etter abort, loven må sikre rett til trygg abort etter voldtekt, incest eller når kvinnens liv er i fare" (jeg siterer her Observatoria, som antakelig parafraaserer Amnesty).

Slik livet mitt har artet seg, har jeg både blitt presentert for en livsholdning som likner den katolske ideelle holdning til ekteskap, prevensjon og abort - og senere, i katolsk sammenheng vært vitne til at humanistiske

valg og vurderinger ble akseptert, uavhengig av de ideelle fordringer, som beste utvei for noen i en vanskelig situasjon. Som mer moden kvinne har jeg sett denne siste fremgangsmåten som mer "moralsk", mer i tråd med menneskelig ansvar og myndighet, og dette at vi som kristne er kalt også til å være "Guds venner". Jeg velger derfor å bruke stoff fra mitt eget liv for å belyse mine standpunkt her.

Jeg er oppvokst i en ikke-kristen familie, og vil beskrive mine foreldre, og slektningene i deres generasjon, som etisk reflekterende fritenkere. På en eller annen måte hadde akkurat mine foreldre likevel et noe katolsk syn på ekteskapets seksuelle sider; min mor fødte 7 barn, og min far hadde, slik jeg forstår det nå, en idealisert forestilling om hvor godt hun taklet å være god mor til oss seks som vokste opp. Slik jeg husker det var det kun én dag i året da de begge var glade for alle barna sine på en gang, og det var på julaften. Da var det nok til alle av det vi trengte og vi feiret gleden over alle barn som blir født, mens vi gikk rundt juletreet og sang om barnet som ble født i Betlehem.

På folkeskolen la lærerne i mine første tre skoleår mest vekt på salmevers, bibelhistorie og Luthers lille katekisme. Det var tøft å bli konfrontert med frøkens mening om at det var viktigere at vi husket vår dåpsdag enn vår fødselsdag. Luthers katekisme gjorde lettforståelige livsregler om til først og fremst et spørsmål om å underkaste seg Luther, og lære seg en meningsløst "messende" tekst om en nidkjær Gud. Men jeg satt like stor pris på bibelhistoriene som jeg satte på Asbjørnsen og Moes folkeeventyr.

Mitt bilde av kristne ble helt anderledes da jeg som 16-åring begynte på Kristelig Gymnas (KG), hvor autoritær pietisme var den rådende ideologi og andre oppfatninger ble møtt med forakt. Vi som ikke hadde valgt skolen fordi den passet vår egen eller våre foreldres tro,

men fordi det ikke fantes nok skoleplasser i Akershus fylke, ble ikke respektert som de vi var, men ble behandlet som noen som manglet det vesentlige: nemlig "å ta imot Jesus som vår personlige frelser".

Dette med den personlige frelsen så ut til å dreie seg om å snakke om Jesus som om han var et søtt sukkertøy de kunne kose seg med, som gjorde dem mer verdt enn andre mennesker. Den etiske refleksjon jeg hadde vært vant med å høre i samtaler mellom de voksne i mitt nærmiljø manglet, her gjaldt refleksjonen om det var feil å bruke bønn til å få vite svarene til eksamen - for den som bad ville få det han bad om. Men temaet var oftere hva som utgjorde alvorlige farer for å kunne begå seksuelle synder, ved å danse eller leie en medelev. Eller faren for å bli opptatt av noe annet enn Gud, for eksempel ved å gå på teater, eller se en film uten religiøst innhold. Disse tankemåtene skulle ingen få slippe unna, vi hadde tvangsandakter hver morgen i første friminutt.

Jeg ble krenket over denne form for kristendom som la vekt på temaer som var så fjerne fra den inspirasjon jeg hadde hentet både i bibelhistorien, i eventyrene og den etiske refleksjonen i mitt barndomshjem.

Etter gymnaset ble jeg klar over at det var viktig å kunne forsørge seg selv. En god legevønn av familien foreslo "Vor Frues sykepleierskole". Jeg søkte og begynte der, også for å se om katolikkene kanskje liknet mer på det jeg oppfattet som positivt ved kristendommen enn KG-tenkningen tidlig på 60 tallet. Og annerledes var virkelig søstrene på Vor Frue, både på sykepleierskolen og på den kombinerte føde- og gynekologisk og medisinske avdeling hvor jeg hadde praksis.

I sær ble jeg berørt av skolens leder, søster Andrea Kampenhof. Troen skinte igjennom i hennes virke og i de mange etiske refleksjonene som var viktige for en sykepleier. Hun formidlet aldri at en ikke-kristen tilnærming ikke kunne gi like gode muligheter

for et etisk sykepleiervirke. På samme måte skinte troen igjennom da avdelingssøster, jordmor søster Anna-Josefa, sa at "på søndager skal det være helligdag og minst mulig arbeid, så i dag vasker jeg doene i avdelingen".

Troen ble også tydeliggjort gjennom den respekt vi ble vist som sykepleier-elever, ved den respekt legen ble til del som la inn sine privatpasienter på Vor Frue, og ved at de brukte lærere som slett ikke delte de nåtidige pavers holdning til kvinner og deres plikt til å føde et hvilket som helst barn. Det ble i genetikkundervisningen oppfordret til å tenke over at noen kvinner ikke hadde helse til å bære frem et barn til, eller til å være god nok mor til de allerede fødte barn om hun i neste omgang ble gravid med et barn med alvorlige misdannelser.

Jeg tror at det var på den kombinerte føde- og gynekologiske avdelingen på Vor Frue at jeg for første gang leste ordet "abortus provocatus", på diagnosearket som var festet til sengene. Men jeg hadde lest Torborg Nedreaas "Av måneskinn gror det ingen ting", og visste om at kvinner gjennom årene har skadet seg selv alvorlig når de ikke har tenkt som "Maria", eller min mor ved graviditet: dette skal gå, og det er en ære at Gud eller livet ber lille meg delta i dette underet.

Jeg ble hverken sykepleier eller katolikk midt på 60 tallet, men gravid. Etter hvert fant jeg ut at den etiske respekt for pasientene jeg hadde lært om på skolen manglet der den trengtes mest, og der jeg hadde lyst til å arbeide, nemlig i psykiatrien. Så jeg kom til at jeg fikk ta høyere utdanning om jeg skulle få arbeide slik jeg ønsket. Da to sønner var født, kom jeg tilbake til det å bli mer kjent med katolikkene. Nå fikk jeg anledning til å undersøke og møte Kirken etter Det annet Vatikankonsil, med dens positive respekt for mennesker med en annen tro. Jeg opplevde at det var plass til å tenke selv, slik jeg hadde blitt

opplært til gjennom min oppvekst og at jeg kunne få hjelp til å finne fram til en mer opplyst samvittighet i samtale med kloke prester, når jeg trengte noen å tenke sammen med om etiske spørsmål.

Omkring 1990 merket jeg de første tegn på omslag, og møtte blant annet en prest på retreat som foreslo "naturmetoden" når jeg skulle rådgi en klient som alt hadde blitt gravid mange ganger til tross for at hun prøvet å følge denne metoden. Dette rådet gav han meg, selv om jeg opplyste om at hun ble alvorlig syk ved hver barnefødsel, i den grad at hun for en lengre periode var ute av stand til å ta seg av seg selv og sine barn.

Nå har aldri Kirken offisielt tillatt abort. Og jeg vet ikke om jeg ville ha tillatt meg å ønske å ta abort om jeg hadde blitt gravid ved voldtekt eller i andre sammenhenger som ville gjøre det svært vanskelig å ta imot et foster. Men det er verdt å ta med i betraktningen at spedbarnet trenger kjærlighet fra omsorgsgivere for å få tro på sitt liv og sin evne til felleskap med andre. Barnet hører mors stemme før det er født, omsorgen for barnet bør begynne der. Slik er mødre i første omgang de som formidler Guds kjærlighet til barna.

Hvem er jeg om jeg skulle bestemme at andre kvinner som ikke tror at de vil kunne gi den kjærligheten likevel skal gjøre som Maria? Vi vet hvor uansvarlig mange menn i krigssoner, stammekonflikter og så videre kan behandle kvinner. Kvinnene ansees ofte som mindre viktige enn mennenes seksualitet, makt, ønske om å ydmyke kvinnenens mannlige slektninger osv, osv. I mange områder innbefatter det å føde, i ennå større grad enn her hos oss, at også mors eget liv kan komme til å stå i fare. Hvordan kan vi bestemme at de som ikke tror på at det er rett for deres sjels frelse å gå med på å bære barnet fram, at de likevel skal handle etter våre ideelle fordringer?

Det som synes å være et viktig poeng for oss som katolikker etter Det annet Vatikankonsil, er den opplyste samvittighet som vi må vi regne med forefinnes hos alle mennesker, også hos ikke-troende.

Vi vet at Gud elsker alle mennesker like høyt og at alle er like mye verd for ham, skulle han ikke da nettopp kunne ønske at hver og en lytter til sin egen overbevisning i etiske dilemmaer, slik at hver og en kan finne ut hva han vil med oss, - og ikke hva han vil med vår neste?

A propos Amnesty:

- Ikke noe protest-rush fra katolikker

"Observatoria" oppfordret i siste nummer av tidsskriftet St. Olav katolikker om å gå til protest-aksjon overfor Amnesty angående abortforslag

Av Trine Haaland

Amnesty har ute til høring et forslag om å arbeide for avkriminalisering av abort og lovfestet rett til medisinsk pleie ved komplikasjoner etter abort, rett til trygg abort etter voldtekt, incest eller når kvinnens liv er i fare. Dette opprører "Observatoria", som dessuten mener at framlegget vil svekke Amnestys gjennomslagskraft generelt. "Observatoria" henstiller derfor til at katolikker øver press på Amnesty i denne saken, med Amnestys eget virkemiddel: skriftlig protest. Kardinal Renato Martino, president for "Det pavelige råd for Rettferdighet og Fred", har også advart Amnesty International, han hevder de vil miste sin troverdighet dersom de går inn for abort som en menneskerettighet, i følge katolsk.no. Kardinalen mener dette vil diskvalifisere organisasjonen som forkjemper for menneskerettighetene. Vi spurte to sentrale Amnesty-representanter om omstendighetene rundt dette kontroversielle forslaget.

Uenighet innad

- Særlig de latinamerikanske landene har vært positive til forslaget, mens land som Tyskland og Sverige har vært mer negative, sier Siri Øvstebø, nestleder i Amnestys styre, og ikke glad for at denne eventuelle utvidelsen av Amnestys virkefelt er kommet opp.

I styret tilhører hun mindretallet, for et vedtak er allerede gjort om at styret går inn for avkriminalisering av abort. Dette vedtaket kan tolkes som en føring for landsmøtets vedtak senere i høst om videre arbeid med saken, selv om utfallet ennå ikke er gitt.

Øvstebøs motforestillinger gjelder først og fremst at fokus på det ufødte livs eventuelle menneskerettigheter har vært for lite. Hun er også redd man vil komme til å nedprioritere kvinner i prekære situasjoner som ønsker å bære frem barnet. Samt at en utført abort kan ha svært komplekse konsekvenser for kvinnen. I det hele tatt synes hun det er en vanskelig sak med mange hensyn. Når det gjelder rett til medisinsk pleie ved komplikasjoner etter abort, forstår hun det imidlertid slik at dette allerede

er en menneskerettighet, og ikke problematisk å si ja til.

I forlengelse av kvinne/barn-engasjement

Forslaget om å jobbe med abortforhold ble fremmet på Amnestys internasjonale rådsmøte i 2005 hvor man diskuterte vold mot kvinner. For mange av deltakerne var spørsmålet om abort etter overgrep viktig.

Petter Eide, generalsekretær i Amnesty Norge forteller at abortspørsmålet er kommet opp som en naturlig følge av en langvarig utvikling i type saker Amnesty har arbeidet med.

- Amnesty startet på 60-tallet som en organisasjon for å beskytte politiske fanger. I hovedsak var samvittighetsfangene mannlige, ressurssterke personer. Det tok oss 40 år å forstå at hovedtyngden av menneskerettighets-overgrep ble begått overfor kvinner og barn, altså i den andre enden av skalaen. De største overgrep skjer i dag overfor kvinner og barn, som ikke er beskyttet mot overgrep av nasjonalstaten. På verdensbasis har en tredjedel av kvinner vært utsatt for alvorlig vold i følge WHO. Amnesty har altså beveget seg fra å være en bevegelse for beskyttelse av menn til å være en bevegelse for beskyttelse av kvinner og barn med minimalt av vern rundt seg.

- I kjølvannet av dette dukker voldtekts-situasjonen opp. Voldtekt er et enormt stort problem, selv i Norge er det 8-9000 saker i året, hvor bare 40-50 personer dømmes. Det er altså nesten fritt frem her til lands, mens man i sør begår voldtekt med ennå mindre risiko for straff. Problemstillinger med abort kommer som en følge av dette, uttaler han.

Komplisert stillingstagen

- Vi ble nødt til å spørre oss om det var riktig å nekte kvinner abort etter voldtekt. Ennå verre var det når voldtektene var knyttet til krig. Menneskerettighetene som juridisk institusjon nevner ikke abort, vi har altså ikke veiledende tekster på dette temaet. Her defineres liv fra fødselen av. Abort er med andre ord ikke en entydig menneskerettighetssak. Det ble nødvendig å ta stilling til om Amnesty skal mene noe om abort, eller om det ligger utenfor vårt mandat. Verdensrådsmøtet har invitert de ulike seksjonene til å diskutere disse spørsmålene, fortsetter Eide.

Generalsekretæren medgir at dette er en vanskelig diskusjon, og dessuten kinkig taktisk sett.

- Dette er et verdiorientert spørsmål. Mange medlemmer vil sikkert mene at forslaget er galt og en krenkelse av liv.

Katolske protester har han imidlertid ikke sett mye til i Norge. Selv om han er klar over at det finnes opprop som går rundt i regi av kristne organisasjoner.

- Debatten har nok vært mye tøffere i Irland, Polen og Italia. Men jeg synes det er flott om dette også blir diskutert i Norge.

Problemets omfang

Dokumentasjon fra Amnesty tilsier at abort er et stort problem i mange land. Hele 70 000 kvinner på verdensbasis dør årlig som følge av utrygge abortinngrep, og titusenvise av andre skades for livet. Manglende tilgang på trygg og legal abort rammer de mest utsatte kvinnene i fattige land.

Tall fra WHO viser at omfanget av abort i liten grad er påvirket av hvorvidt abort er tillatt eller forbudt. Det eneste som endrer seg er omfanget av abortkomplikasjonene. I et land som Romania der det først var lov å ta abort, men hvor det siden ble forbudt, så man at antall aborter forble konstant, mens antall kvinner som døde av komplikasjoner økte.

Det er 80 millioner uønskede graviditeter i verden i løpet av et år, 40 millioner ender i abort. Av disse er ca. 20 millioner illegale og usikre. En fjerdedel av verdens befolkning bor i de 54 land der abort er totalforbudt eller bare tillates ved ekstreme omstendigheter, i følge AmnestyPress, Sverige.

På tross av at verken vern om det ufødte liv eller abort er definert som noen menneskerettighet, gikk FN's befolkningskonferanse i Kairo i 1994 inn for at det skulle legges til rette for å tilby abort der dette ikke strider mot landets lovgivning. FN's menneskerettighetskomité, som overvåker landenes overholdelse av menneskerettighetene, har kritisert blant annet Polen og Chile fordi man der har saker hvor prioriteringen av det ufødte liv har satt kvinners liv i utilbørlig fare.

Til ettertanke:

"Abort finnes i alle samfunn, og blir utført uansett restriksjoner i abortlovgivningen. I deler av verden er mødre dødelighet, og herunder abortdødsfall, et folkehelseproblem, og feltet preges av store sosiale forskjeller. Det er fattige kvinner som utsetter seg for skade og død gjennom utrygge aborter."

Fra artikkelen "Vanskelig balanse-kunst: Kvinnen – eller det ufødte liv?" av Anja Johansen, tilgjengelig på Amnestys norske nettsider

Vi får den kritik vi förtjänar

Av Gert Gelotte

Efter mässan hände det igen. En bekant kom fram och klagade: "Katolska kyrkan blir så misshandlad i media. Ja, du vet ..."

"Nej", svarade jag. "Jag tycker vi får den behandling vi förtjänar". Det var naturligtvis "fel" svar. Om detta vittnade bekantens tappade haka. Som journalist får jag ofta lyssna till påståendet att kyrkan behandlas orättvist och illvilligt i svenska media. Jag förväntas instämma. Tidigare har jag småfegt tagit mig ur dylika situationer genom att säga att svenska journalister nästan alltid vill väl, men inte är så kunniga om katolska förhållanden. Det är i och för sig sant. Men bristande kunskaper och illvilja är inte samma sak.

Numera säger jag som det är. Katolska kyrkan behandlas i allmänhet mycket väl av media. Och när vi får kritik är den nästan alltid välförtjänt. Undantagen är få.

Min bekant tittade förvånad på mig och bytte ämne. Kritik är en känslig fråga i kyrkan. För att accepteras skall den vara konstruktiv, som det nyligen stod i en ledare i Katolskt Magasin.

Men vad skiljer då vanlig kritik från så kallat konstruktiv kritik. Efter 35 år som katolik har jag kommit fram till ungefär följande: Vanlig kritik är när man säger att någonting är dåligt eller fel. Konstruktiv kritik däremot är när man säger att allt visserligen är bra, men att det på marginalen finns ett par detaljer som kan bli ännu bättre. Men varför är då så många katoliker så missnöjda med bilden av kyrkan i svenska media?

Vi kritiserar för att vi diskriminerar kvinnor. Och det gör vi ju. Att diskrimineringen motiveras med att män och kvinnor är lika mycket värda, men har olika uppgifter gör inte saken bättre. Så motiverades apartheidsystemet både i Sydafrika och i USA:s sydstater.

Vi kritiserar för att vi diskriminerar homosexuella. Och det gör vi ju det också. Att hänvisa till katekesens förbud mot diskriminering hjälper bara så länge det finstilla förblir oläst. I katekesen står att "varje tecken på orättfärdig diskriminering av dessa människor skall undvikas". Vad är då rättfärdig diskriminering?

Det dokument som publicerades den 29 november (2005 red. anm.) och som förbjuder homosexuella män att bli präster även om de avser att leva i celibat är tyvärr bara det senaste.D

Den 23 juli 1992 publicerade nuvarande påven Benedikt XVI, då chef för troskongregationen dokumentet "Considerations Concerning the Response to Legislative Proposals on the Non-discrimination of Homosexual Persons". I dokumentet försvaras diskriminering av homosexuella på bostadsmarknaden! Vidare skriver dåvarande kardinalen Ratzinger att det inte är orättfärdig diskriminering att ta hänsyn till sexuell läggning när lärare eller idrottsledare skall anställas eller soldater rekryteras. Varför inte det? Vi kritiserar också för att bidra till spridningen av HIV och Aids genom totalförbudet mot kondomer. Men det är ju också sant – eller?

Vidare kritiserar vi för att vara odemokratiska, vilket även det är sant. Stockholms katolska stift styrs efter samma principer som Sverige under det karolinska enväldet vid slutet av 1600-talet och början av 1700-talet. Detta kan inte vara en nödvändig konsekvens av att Gud blev människa.

Så varför klagar vi? Kanske för att vi vet att katolska kyrkan inte bara har en utsida utan även en insida. Och vi katoliker har för vana att snabbt gå förbi anslagstavlan. Vi vet att kyrkan är som en gotisk katedral, ett virrvarr av strävpelare på utsidan, men Guds himmelska stad innanför portarna. Att vi alla har vår favoritkatedral, som vi snabbt slinker in i, är dock ingen ursäkt om vi stillatigande accepterar diskriminering och andra grova missförhållanden. Och ser vi inte själva skall vi inte klaga när media ropar att kejsaren är naken.

Artikkelen er tidligere publisert på Katolsk Visions nettsider.

Håp for åpen debatt i Kirken?

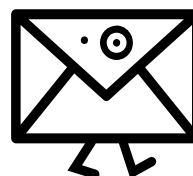
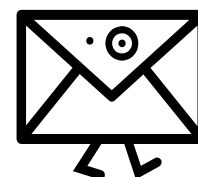
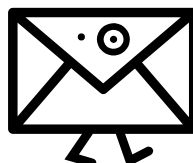
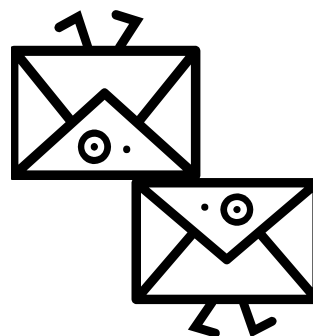
Av Per Bang

Vatikanet har fått en ny pressetalsmann. Dr. Joaquin Navarro-Valls trer tilbake etter 22 år og Federico Lombardi SJ overtar. *The Tablet* kommenterer dette på lederplass 15. juli under tittelen "Retten til å diskutere" og antyder at denne retten kanskje kan få bedre vekstvilkår med en pressetalsmann som er mindre opptatt av å gjøre paven til en superstar og mer opptatt av idéer.

I dag får massemedia og legfolket sjelden nok informasjon til å kunne diskutere alle forhold, og beslutninger blir stadig fattet fra høyeste hold. Kirken har ikke anerkjent "the right to know" hos presteskap eller legfolk.

Og så kommer et utfall som kanskje vil overraske noen – artikkelen nevner to forhold Kirkens øverste ledelse ikke ønsker tatt opp til debatt: prevensjon og kvinnelige prester. Om begge disse spørsmålene skriver redaktøren at de fremdeles er "unresolved" – altså uløste.

Om prevensjon vet vel de fleste nå at spørsmålet for lengst er løst av mennesker som, etter god katolsk lære, følger sin samvittighet. Om kvinnelige prester husker vi altfor godt at paven i sin tid forbød endog debatt om saken, uten at dette ønsket om knebling ble annet enn et klosset forsøk på å stanse en fri debatt. I mange andre forhold er retten til å vite og til å mene ennå fratatt legfolket. Dette kan bare føre til frustrasjon, umyndiggjørelse og apati, er *The Tablets* konklusjon.

St. Josephsøstrene markerer seg I

Det er ikke nødvendigvis det mest spektakulære som har størst virkning

Som et ledd i kallskveldene som holdes hver første fredag i måneden i St. Olav, var det 1. september St. Josephsøstrenes tur. Under messen hadde mange mennesker møtt fram, og ganske fullt var det også rundt bordene i menighetssalen etterpå, der en presentasjon av kongregasjonen skulle finne sted. Søstrene har mange venner, og de hadde ikke unnlatt å møte opp, om det så var aktuelt med et kall for dem eller ei. Etter nydelig traktering ble flere sider ved søstrenes liv belyst gjennom små taler. Denne enkle form for reklame der søstrene stod frem og fortalte, én etter én, om veien til kallet, om kongregasjonens historie, om sykepleie på hjul, om spiritualitet og annet, gjorde inntrykk. Det overgikk, som sr. Marit ganske riktig hadde forespeilet, enhver power-point demonstrasjon. Meinghetslokalets sitrongule vegger, badet i grelt neonlys, livnet til som i en vakker film da søstrene og de av publikum som kunne synge med, reiste seg og avsluttet kvelden med St. Joseph-hymnen à capella. Det var ikke helt fritt for tårer rundt bordene. Sr. Marit som kjente sitt publikum og raskt konstaterte at det ikke var så mange vordende søstre der, lot oss likevel vite at om man bare kjenner godt nok etter vil man finne lengselen. Mer troverdig reklame skal man lete lenge etter.

T.H.

St. Josephsøstrene markerer seg II

...men noen ganger må man utfordre Bush

I juli sendte 1100 søstre og deres assosierte et brev til president Bush, melder catholic online. St. Josephsøstrenes sammenslutning i USA holdt møte i Milwaukee, da de ble klar over at også presidenten holdt til ved samme

konferanse-senter. Raskt ble et brev fra søstrene sendt over til Bush der de benyttet anledningen til å kritisere hans krigspolitik, angrep på menneskerettighetene, immigrasjonsregler og manglende naturvern. "Når vi betrakter strøkene der vi bor og arbeider, er vi vitne til effekten av en politikk og handlingsplaner som er opphav til enorm lidelse hos de folk vi tjener og mennesker over hele verden. Denne politikken har langtrekkende, kostbare og uakseptable implikasjoner for verdens folk og for planeten vi kaller vårt hjem. Vi er motstandere av din administrasjons politikk som

fortsetter krigen i Irak, overtrer menneskerettighetene langs våre grenser, intensiverer fattigdom, forurenser vår verden, og forneker alle folkeslags gjensidige avhengighet. Forpliktet til forhold grunnlagt på medlidenhet og kjærlighet, ber vi deg og din administrasjon om å endre politikk og praksis. Vi oppfordrer deg til å arbeide for fredelige løsninger på verdens problemer, fremme en økonomi som tjener menneskeheten, etterstrebe forhold som karakteriseres av gjensidighet snarere enn makt, samarbeid snarere enn konkurranse, og respekt snarere enn frykt", het det blant annet i brevet. Sammenslutningen som representerer 23 medlemskongregasjoner i USA, og nesten 7000 søstre og 2500 assosierte, lovet å be for Bush "og hans hjertes omvendelse".

Skal "Også vi er Kirken" bli et Kirkeakademi?

Kirkeakademiens økumeniske profil og arbeid i skjæringspunktet kirke/kultur/samfunn, gjør organisasjonen til en mulig samarbeidspartner for Også vi er Kirken

Av Gudveig Havstad

Tidlig i 2006 kom et av styremedlemmene i "Også vi er Kirken" med forslag om at vi skulle søke medlemskap i Norske kirkeakademier (NKA). Og selv om vi i ulik grad kjente til denne bevegelsen hadde flere av oss hørt noe som gjorde at vi syntes det var en god idé. Aasmund Vik skrev søknad hvor han beskrev oss, benevnte alle våre seminarer, refererte våre vedtekter og la ved vår informasjonsbrosjyre.

Godt omdømme

Søknaden skulle behandles på årsmøtet hos Kirkeakademiene 11.mars i Oslo, og vi ble invitert til å møte. Jeg var den i styret som hadde mulighet til å møte den dagen, og slik gikk det til at jeg fikk bli kjent med denne organisasjonen, som hadde stått bak de spennende årlige arrangement som kolleger i Gran hadde fortalt om, med kunst og samfunnstenkning blant intellektuelt åpne medkristne, de tre årene jeg arbeidet på Psykiatrisk sykehus på Toten.

Nå fikk jeg vite hva organisasjonen nå har vokst seg fram til, nemlig en sammenslutning av over 50 lokale "Kirkeakademier", det vil si en institusjon eller organisert virksomhet som ut fra kristen tro ønsker å tjene kirke, kultur og samfunn, ved å komme i kontakt med forskjellige grupper mennesker, få til dialog om kristentro og livsforståelse, og slik øke innsikt, engasjement og berettiget kritikk.

Sammenslutningens funksjon er å være fellesforum til gjensidig hjelp og inspirasjon, fremme økumenisk felleskap mellom kirkesamfunn, og liknende institusjoner i andre land. Og å fordele midler staten stiller til disposisjon for kirkeakademi-virksomheten.

Passer vi inn?

Deres årsmøte hadde tre viktige anmerkninger til oss som søkere: 1) Bare katolikker kan bli medlemmer hos oss, da kunne vi vel ikke sies å fungere som en åpen organisasjon, men en lukket? 2) Det kan synes som om vi er en interesseorganisasjon med et annet formål enn

Kirkeakademiene, ettersom vår formålsparagraf er å arbeide for å virkeliggjøre Det annet Vatikankonsils intensjoner i Kirkens videre utvikling. 3) Vi dekker hele landet, samtidig som vi i våre vedtekter går inn for at det skal dannes lokale grupper av "Også vi er Kirken" rundt om i landet, altså ser vi oss selv som mulig paraplyorganisasjon for mange lokal-avdelinger av "Også vi er Kirken", mens Norske kirkeakademiens rolle nettopp er å være paraplyorganisasjon for lokale kirkeakademier.

Jeg fortalte forsamlingen at våre seminarer er åpne for alle, uansett medlemskap og religiøs tilknytning, og uavhengig av om man støtter våre reformønsker. Og at slik jeg oppfattet både statutter og det som ble fortalt om hva Norske kirkeakademier hadde utrettet og ønsket å utrette, lå våre seminarer svært ofte i det området der NKA hadde ønsket at medlemsakademiene hadde lykkes bedre: nemlig angående økumenikk og interreligiøs dialog.

Dialogfremmende

Der og da fikk jeg også en opplevelse av at vi ved å få plass i dette fellesskapet ville få inspirasjon til mer håp om å lykkes på vår dialogvei. Spesielt innenfor temaer der andre kirkesamfunn har hatt utvikling, hvor vi nå kjenner oss akterutseilt og ser at vår kirke mister innflytelse og engasjement blant sine døpte. Jeg tror også at vi vil finne inspirasjon i at det felles engasjementet mellom ulike grener av kirker ville kunne være del av vårt grasrot-arbeid for å hele det vi tror er mot Kristi vilje, nemlig den manglende enhet mellom oss kristne.

Jeg sa også litt om at hva vi hadde fått til kunne bli til inspirasjon for andre kirkeakademier om vi var med i organisasjonen, og at det vi ønsket ikke først og fremst var tilgang til midler som skulle fordeles, men det fellesskapet jeg opplevde så sterkt at vi i vår organisasjon kunne trenge for å få mer krefter, mer tillit, mer dialog og derved mer innsikt, som vi så kan bruke for å gå de rette, de rolige dialogskritt innenfor vår egen kirke.

Forsamlingen var mer positiv til vår søknad etter min minitale, selv om vi i denne omgang fikk avslag. Men dere som er medlemmer hos oss, er dere for at vi skal bli medlemmer av Norske kirkeakademier? Og hvordan kan vi best legge til rette for dette om dere ønsker det?

Dette vil vi gjerne drøfte med dere på vårt årsmøte 4. november.

Se også siste side>>>

RETURADRESSE:
Også vi er Kirken, c/o Trine Haaland
Gustav Jensens gt. 8
0461 OSLO

Skal vi bli medlem?

På årsmøtet vil vi ta stilling til om vi ønsker medlemskap i Norske kirkeakademier (NKA). Den grunnleggende visjonen til denne organisasjonen som ble etablert i 1956, er "å skape fora for dialog mellom kirke-, kultur og samfunnsliv", som det heter på nett-sidene deres. Ønsket om å arbeide i skjæringsfeltet kirke/kultur gjenspeiles i personsammensetningen allerede i det første generalstyret. Her satt både biskop, maler, veterinær, arkitekt, forfatter og et par akademikere. I det som først var ett enkelt Kirkeakademi diskuterte man banebrytende temaer i tiden, som u-landsspørsmål, og forskjellige emner innen litteratur og arkitektur. Etter hvert ynglet det kirkeakademier mange steder i landet, og en hoved-administrasjon oppstod. I 2000 fikk man fellesbetegnelsen "Norske kirkeakademier". NKA tilgodesees over statsbudsjettet i form av årlige tilskudd fra Kulturdepartementet. Arbeidet i de 53 akademiene drives stort sett av frivillige. Kirkeakademiene har et uttalt ønske om å markere seg som en økumenisk legfolksbevegelse, allerede er for eksempel Katolsk forum i Asker og Bærum, og Katolsk forum i Bergen med. NKA deler hvert år ut Brobyggerprisen, som blant annet har gått til pater Ronald Hölscher. Les mer inne i bladet.

Se www.kirkeakademiene.no

**Sees 4.
november**
(St. Sunniva)

**... eller
allerede 23.
september**
(Uppsala)

Se fotos fra vår-seminaret på
www.ogsavierkirken.no